

»Počasi, počasi! — Veste kaj, pomenimo se v »Slovenki«! —
 Še nekaj: naša parola! — Ne zabite!« — — — — —

In lepega dne v ljubljanskem drevoredu je strmenja več nego o
 potresni katastrofi

Kdo naj veruje očem? Tam pod kostanji šetajo vam punčike,
 dame v pristno slovenski noši, in — slovensko znajo!

Zavre navdušenje . . . Pesniki se dvignejo na Pegaza in jim
 pojejo slavo, i pisatelji so animirani, dijaki potencujejo ljubezen na-
 depolnih src, soprogi objemajo svoje ženice in (čujte!) hvalijo njih
 skromnost, štedljivost . . . V hišo ne romajo več neskončni in v nebo-
 (v denarnico) vpijoči računi šivilj in modistk . . . In učiteljice, tele-
 grafistke, prodajalke, natararice se divijo zdravi, praktični reformo-
 vani noši in še bolj znatno izboljššanemu gmotnemu
 stanju!!

Dnevniki pa prinašajo sledečo notico: »Slovenski tovarnar B.
 30 K., trgovec O. 20 K., klobučar S. 10 K., »zadovoljni soprog«
 6 K., rodoljubka 5 K. Za Ciril Metodovo družbo ob prelepem
 vspehu parole: »Svoji k svojim«! — Živijo!«

Ploskajmo, ploskajmo — in krepko naj se glasi refrain coupleta :
 »Vrnila se je spet Modrost . . .!«

Vsi tedaj!

Da lep si . . .

Da lep si, lep, dejal so,

Da resno, blede ti je lice,

In da oči ognjene so,

Kot zvezdne plamenice.

Ko po razstanku dolgem jaz

Sem v »Narodnem« te domu zrla,

Ko v resno, blede lice jaz

Pogled sem svoj uprla;

Neskončna mi bolest tedaj

Se v duši vnovič je zbudila —,

V plamenih tvojih sem očij

Ves mir spet izgubila.

Kristina.

